

V příštím okamžiku Karel udělal, co by pravděpodobně udělal každý tatínek v této situaci. Vzal první zbraň, která mu přišla pod ruku (bylo to pravítko), stoupl si ochránářsky před Gustu a řval na celé kolo. „Zmiz, ty jeden! Šup! Kšáááá! Běž pryč!“ Hrozivě mával plastovou věcičkou. „Zmiz! Šup! Šup!“

Mumie se schoulila.

„Nekřič tolik! Bojí se tě!“ křičel Gusta.

„Kdo se tady koho bojí?“ pokračoval Karel. „Pochodem v chod! Jen upaluj! Kšáááá! Kšáááá!“

„Přestaň s tím!“ okřikl ho Gusta. A pak z plných plic: „HAAAA!“

To zabralo. Karel přestal a otočil se.

„Copak nevidíš, že se tě bojí?“ křičel dál Gusta. „Jen se podívej! Pláče!“

Mumie opravdu plakala. Ošklivě, dlouze nabírala a třásla se jí ramena.

„To je tvoje vina!“ dodal našťavaně Gusta. „To ti ho není líto?!“

„Líto? No, i dřevák by se ustrnul,“ zamumlal Karel. Opatrně udělal pár kroků ke skříni, v ruce měl ještě pořád pravítko. Pak ho sklopil a řekl: „Ach, božítku.“

„Ano! Ach, božítku!“ zopakoval Gusta.

Karel zakroutil hlavou a poškrábal se na bradě.

Z mumie vyšel ten nejlítostivější vzlyk, který doteď slyšeli.

„Udělej něco, tati,“ zašeptal Gusta. „Vždyť se to nedá vydržet.“

„Jo, něco s tím udělám,“ ujistil ho tatínek. Nic nedělal. Protože nevěděl, co by měl udělat. Gustovi to bylo jasné. Ale ON byl nejstarší, takže ON musel něco udělat.

„Tak dělej, ne?“ naléhal Gusta.

„Okej, hm... čiči, čiči,“ začal Karel.

„Není to přece žádná kočka, tati,“ zašeptal Gusta.

„Ale jo, to vím taky. Musím ale něco dělat, ne? Čiči, jen pojď k páníčkovi. Ahoj, hm... chlapečku?“

Mumie se schoulila ještě hlouběji do kouta.